

Arrest

nr. 178 219 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2016 wordt naar aanleiding van een politiecontrole aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Verzoeker werd op 27 juli 2016 naar Albanië gerepatrieerd.

1.2. Eveneens op 14 juli 2016 werd aan verzoeker een inreisverbod voor drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☒ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers en verboden wapen bezit, PV nr. HA.10.L1.014587/2016 en HA.36.L1.014590/2016 van de politie van Limburg Regio Hoofdstad.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☒ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht het enig middel toe als volgt:

"Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie in het bijzonder haar te verklaren waarom zij haar aanwezigheid op het grondgebied nog niet aan de gemeente waar zij werd aangetroffen kon meedelen terwijl de bestreden beslissing hierover kennelijk zwijgt en niet aangeeft dat zij dit onderzocht.

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet geïnformeerd dat zij zich bij haar binnenkomst op de gemeente waar zij verbleef diende aan te melden en gaf haar de kans niet om eenmaal geïnformeerd deze onwetendheid recht te zetten. Het motief dat "betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven" steunt hiermee op geen enkel bewezen feit dat de kwade wil van verzoekende partij hiervoor aangeeft en bewijst.

Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij direct en persoonlijk in haar rechten schaadt.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht. Mechelen, Kluwer, 2 002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen om voormelde uitleg te kunnen geven (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2 002, p. 53 en voetnoot 02 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Het gebrek is van die aard dat verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien zij verzoekende partij had gehoord en de mogelijkheid in het kader van deze tegensprekelijk feitenvinding had gegeven om aan te tonen dat zij geen schuld treft.

Schending van de hoorplicht.

Een inreisverbod voor een periode van 3 jaar is daarmee wettelijk ongeldig minstens disproportioneel omdat verwerende partij ertoe gehouden is op grond van het proportionaliteitsbeginsel te kiezen voor deze maatregel die door de kleinste ingreep tot de gewenste oplossing leidt in casu verzoekende partij te informeren dat zij haar verblijf op het grondgebied aan de gemeente waar zij zich ophoudt dient te melden en haar daarbij de gelegenheid te geven om dat te doen. Pas wanneer verzoekende partij hieraan geen gevolg heeft kan verwerende partij feitelijk vaststellen dat verzoekende partij haar wettelijke verplichtingen niet nakomt.

Voorgaande oplossing van eenvoudige regularisatie door melding van verblijf op het grondgebied is kennelijk minder vergaand en realiseert het gewenste doel op de minst ingrijpende wijze.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing is eveneens disproportioneel omdat zij verzoekende partij kennelijk overdreven schaadt.

Er ligt geen beslissing door de strafrechter voor waarbij wordt bewezen dat verzoekende partij effectief deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers en dat de voorwerpen die zij in haar omgeving werden aangetroffen verboden wapens waren die haar bewust toebehoorden.

Bij gebreke van een strafrechtelijke beslissing in die zin geldt voor verzoekende partij het vermoeden van onschuld en verwerende partij kan daarom het motief van lidmaatschap van een criminele bende of verboden wapenbezit niet inroepen om de bestreden beslissing te schragen.

De beoordeling van deze feiten en tenlasteleggingen behoren tot de exclusieve bevoegdheid van de strafrechten en uw Raad kan er niet rechtsgeldig over oordelen.

In elk geval kan verzoekende partij zich hierover voor uw Raad niet verweren. De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij miskent kennelijk beginsel van de bewijslast. Ei incumbit probatio qui dicit non crui necrat waardoor zij elke reden ontbreekt om de bestreden beslissing redelijkerwijze voor een periode van drie jaar op te leggen.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Het ingeroepen gebrek aan een vaste verblijfplaats of gekend adres waardoor het risico op onderduiken zou bestaan en daarom verzoekende partij dient te worden opgesloten kunnen evenmin door uw beoordeeld worden maar dienen tot motief van de opsluiting dat enkel ter beoordeling van de strafrechter kan worden voorgelegd met het oog op het verzoek tot vrijlating.

Zij hebben geen uitstaans met de bestreden beslissing of de bepaling van haar geldende termijn.

Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen. De motieven zijn niet afdoende en niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij handelt bij gebrek aan onderzoek en/of door niet alle elementen in het administratief dossier in rekening te nemen of over geen strafrechtelijke veroordelingen te beschikken onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Toelichting. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht. Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 748). Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (R.v.St., BVBA SPIELOTHEK, nr. 78960 van 2 februari 1999)• De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (R.v.St., VANDENDOREN, nr. 87008 van 3 mei 2000).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief

recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (R.v.St., GHYSELS, nr. 43 259 van 9 juni 1993; VAN DEN VLOET, nr. 72834 van 30 maart 1998). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAQUES, nr. 5157 6 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan. Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. Verzoeker voert aan dat hij niet werd gehoord en dat hij in dat geval de redenen had kunnen meedelen waarom hij zijn aanwezigheid op het grondgebied nog niet had medegedeeld bij de gemeente. Deze reden zou zijn, blijkens het verzoekschrift, dat hij geen kennis had van het feit dat hij zich diende aan te melden bij de gemeente.

Daargelaten de vaststelling van het motief dat verzoeker zich niet binnen de drie dagen heeft aangemeld bij de gemeente van zijn verblijfplaats als zodanig geen sprake is in de bestreden beslissing, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat het algemeen rechtsbeginsel “*nemo censetur ignorare legem*” - iedereen wordt verondersteld de wet te kennen - behoort tot het Belgisch positief recht (Van Hoecke, M., “*De algemene rechtsbeginselen als rechtsbron: een inleiding*”, in Algemene rechtsbeginselen, Van Hoecke, M. (red.), Antwerpen, Kluwer, 1991, 3-28). Dit beginsel houdt niet in dat alle burgers alle wetten dienen te kennen, maar betekent wel dat de burger de wet dient te kennen die op hem van toepassing is in de omstandigheden waarin hij zich bevindt (Hens, T., “*Over het adagium “Nemo censetur ignorare legem” en de zorgvuldigheidsnorm*” (noot onder Rb. Leuven, 5 oktober 1991), R.W., 1994-95, 1062-1063). Er kan in alle redelijkheid van verzoeker, wanneer deze zich naar een ander land begeeft, worden verwacht dat deze zich informeert over de op hem van toepassing zijnde verblijfsreglementering. Artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling, die niet logeert in een logementshuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, zich binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen dient te laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert.

Dat verzoeker niet vooraf door de verwerende partij van deze verplichting op de hoogte werd gesteld, houdt dan ook geen rechtvaardiging in voor het feit dat verzoeker geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat, was hij gehoord, dit element een invloed kon hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen beslissing van de strafrechter voorligt waaruit blijkt dat verzoeker effectief deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers en dat de voorwerpen in zijn bezit van verboden wapens waren die hem bewust toebehoorden, merkt de Raad op dat het bij het nemen van het administratiefrechtelijke beslissing niet vereist is dat deze gesteund is op een definitief geworden strafrechtelijke veroordeling. Te dezen is enkel vereist dat de feitelijke vaststellingen, waarop de motivering van de bestreden beslissing steunt, op afdoende wijze steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en dat de gevolgen in rechte, die aan deze vaststellingen worden gegeven, steunen op een correcte juridische gevolgtrekking en niet kennelijk onredelijk zijn.

De bestreden beslissing verwijst naar de processen-verbaal met nummers HA.10.L1.014587/2016 en HA.36.L1.014590/2016, opgesteld door de politieregio Limburg. Daarenboven bevindt er zich ook in het administratief dossier een “*administratief verslag vreemdelingencontrole*”, opgesteld door de politie. Dit vermeldt als omstandigheden van de vaststelling: “*achtervolging – proces verbaal: vereniging van misdadigers. Betrokkene is momenteel gerechtelijk gearresteerd inzake vereniging van misdadigers. Er werd eveneens proces verbaal van verboden wapen bezit opgesteld.*”

Derhalve stelt de Raad vast dat de motieven met betrekking tot de vereniging van misdadigers en het verboden wapenbezit wel degelijk steun vinden in de stukken het administratief dossier. Verzoeker herhaalt in zijn middel dat hij nog niet strafrechtelijk werd veroordeeld voor de vermelde strafrechtelijke feiten, doch brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op onjuiste feitelijke vaststellingen of een onjuiste juridische kwalificatie.

Ook waar verzoeker nog aanvoert dat het motief met betrekking tot het risico op onderduiken enkel kan worden beoordeeld door de strafrechter, kan hij niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing verwijst immers naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, volgens welk een inreisverbod wordt opgelegd wanneer geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dat daarbij, naast de verwijzing naar de processen-verbaal voor vereniging van misdadigers en verboden wapenbezit, wordt verwezen naar het feit dat verzoeker werd opgesloten omdat er een risico op onderduiken was, toont aan met welke concrete elementen rekening werd gehouden bij de toepassing van die bepaling. De bestreden beslissing motiveert aldus *in concreto* waarom en rekening houdend met welke elementen werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod. Het loutere feit dat tegen de beslissing tot vasthouding afzonderlijk beroep kan worden ingesteld bij de raadkamer van de correctionele rechtbank, doet geen afbreuk aan de deugdelijkheid van die motivering. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT